

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Doctrina 3. Desumpta ex residuis capitibus hujus libri, in quibus describitur Præceptum prohibens Idola confici. Minæ intentatæ transgressoribus legis. Redemptio Decimarum &c.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

Doctrina 3.

§ Desumpta ex residuis capitibus hujus libri, in quibus describitur Præceptum prohibens Idola confici. Mina intentata transgressoribus legis. Redemptio Decimarum &c.

Considera: **H**omines avaritiæ deditos è diametro divinis repugnant. N. 142.
 re Præceptis, utpote qui aurea & argentea Idola erigunt, à se adoranda, ut probant clarissima Apostoli verba 5. Ephes. dicentis: *Avarus, quod est Idolorum servitus*, in quæ S. Chrysoft. ait: *deficit à Deo avarus, quemadmodum Simulachrorum Cultor*. Olim Diabolus se in lignis, in faxis, aut aliis materiis, ex quibus confecta fuerant Idola, adorari voluit: modò autem teste S. Bernardò in auro & argento adorari petit etiam à Christianis. Quæris: cur populus Hebræus tam clarâ veri Dei notiâ imbutus, eò venerit dementiæ, ut vitulo insensibili aliquam divinitatem inesse crediderit? respondet ingeniosè Rupertus lib. 4. annot. c. 9. *Aureus erat ille vitulus, & inde facile persuaderi poterat populo, quòd esset Deus. Quare? quia mentes eorum obtinuerat spiritus avaritiæ &c.* Avarissimus ille æterni thesauri venditor Judas, postquam pœnitentiâ ductus retulit acceptas pecunias, non projecit eas in sterquilineum, aut alium locum profanum, sed in ipsum Templum, ut brevi moriturus ostenderet, quanti pecunias æstimârit in vita, nullò videlicet aliò locò dignas, nisi ipsò Templo, cor hominis præfigurante, in quo eas Idoli instar adoraverat. Lamentabatur olim Deus apud Oseam contra Judæos: *Argentum dedi eis, quæ fecerunt Baal. q. d. Experti sunt liberalitatem meam, accipiendò argentum à me donò datum. At ò perfidos ingratosque homines! argentò hoc in summam mei injuriam abusi sunt dum stimulante avaritiâ fluxam hanc materiam Idoli locò coluerunt. Utinam non pares querelas contra plurimos Christianorum etiamnùm hodiè cogereretur effundere Deus! quot sunt proh pudor! qui erga divitias suas haud aliter sese gerunt, quàm devotus aliquis Sacerdos se gerit erga Deum: Iste rebus divinis quâ augendis quâ conservandis totus incumbit; Illi pecuniis suis quâ pariter augendis, quâ conservandis à summo manè usque ad seram noctem allaborant. Iste pro gloria Dei ad loca sacra peregrinationes instituit; Illi ad venandum aurum, ad obtinendum argentum varios*

B b 2

merca-

mercatus longis itineribus frequentant. Ille divino se consecrans cultui omnium terrenarum rerum oblivionem animo inducit, ut solius semper recordetur Dei: Isti insatiabili cupiditate stimulati, ut nihil aliud in animo nisi lucra tractent, Deum legemque ejus, & quidquid tandem æterna bona sapit, e sua expellunt memoria. Quis tales non dixerit Idololatrias? Christiane Lector scrutare pectus tuum: an non etiam sedem præstet huic Idolo? cur enim tam avidè inhias lucris? cur tantâ curâ augendô studes thesauro? cur erga pauperes tam parcus, erga debitores tam rigidus es? malè metuo; ne si ad extrema vitæ tuæ ventum fuerit, & metu æternitatis tremendæ adactus, redire velis ad Deum, a quo per avaritiam recesseras, experturus sis maledictiones, impiis versu 30. capitis 26. intentatas, dicente ibidem Deo: *Destruam excelsa vestra, cadetis in ruinam Idolorum vestrorum &c* Quare dum adhuc vacat: Ejice Deos alienos avaritiæ videlicet simulachra de medio pectoris tui. Fac tibi amicos de Mammona iniquitatis. *Decimam* saltem partem bonorum fortunæ divinis consecra obsequiis, id exigente Deo capite ultimô hujus libri. Sicut homo (ut pulcherrime discurret Thomas Morus) qui in hortum eâ lege esset admittus, ut intra illum pomis pro libitu quidem vesceretur, nullum tamen exiens secum ferret: Is haud dubiè aliqua interdum poma extra projeceret, quæ post suum foret collecturus exitum; ita cum nos Christiani, in hunc mundum admissi, nil simus nobiscum exportaturi de divitiis ibidem obtentis, meritò per sacras oblationes & largiores eleemosinas in hac vita factas, præmittere debemus opera bona, quæ nobis, mortalem vitam egressis, deserviant in æterna. Et nunquid stolidissimum se probaret ille, qui carceri arctissimo inclusus, pecuniis ad se redimendum paratis parceret, ut liberos & hæredes illis ditaret. Haud secus stultissimum dixeris illum, qui amicis aut prolibus suis divitem hæreditatem relicturus, animam suam æterno carceri includendam, non vult per oblatas eleemosinas in tuto ponere,

FASCI-